

[Erhard Jakobsen]

med det resultat, at den tyske købekraft f.eks. ikke ligger på højde med den danske. Det vil sige, at uanset hvor konkurrencedygtige vi er, kan vi altså ikke komme af med tilstrækkelig mange varer til Vesttyskland, for befolkningen får ikke lov til at få en købekraft, som kan købe alt det, de sikkert gerne ville købe, om de havde den.

Vesttyskland burde ikke roses og belønnes, fordi det år efter år har overskud, men burde straffes for det. Det er en politik, der i det lange løb bidrager til at holde igen på samhandelen og tvinger landene til at vedtage restriktioner, som nedsætter forbrug og efterspørgsel, sådan som vi også har været nødt til at gøre.

Hr. Svend Auken refererede for et øjeblik siden ganske rigtigt CD og mig for, at vi er meget betænkelige over for valutaunderskuddet, men vi er navnlig betænkelige over for baggrunden for det. For baggrunden er den, at uanset vore vældige bestræbelser – og det ville have været helt forfærdeligt, om disse bestræbelser, som denne regering har æren for, ikke var blevet gennemført – kan vi altså ikke komme igennem, før man ændrer politik i de andre lande, og det synes jeg vi har god grund til nu at gøre opmærksom på i EF.

Indadtil mener jeg at grænsen er nået for, hvad vi kan opnå selv. Navnlig er der én ting, som jeg klart vil sige fra over for; det er, at man tror, at man via offentlige besparelser kan fremkalde en nedgang i valutaforbruget. Det er ikke det offentlige, der bruger udenlandsk valuta. Det er private borgere, der bruger udenlandsk valuta. Der har været mange grunde til at lave offentlige besparelser, og det kan der stadig væk være, men den grund, at man skulle spare valuta, kan ikke finde anvendelse dér.

Det er jo klart, at det er en vældig fordel, at vi nu ikke længere skal optage lån i udlandet. Så længe vi havde udsigten til de 80 mia kr., da var en lang række ubehagelige ting nødvendige, og der er ikke noget at sige til det, hvis mange mennesker i befolkningen er utilfredse med det, vi har lavet. Men hvad ville man så gøre, hvis en ny regering skulle til at føre en anden politik? Man ville på alle væsentlige punkter være nødt til at gøre det samme, eller også ville man ryge ind i en ny situation, hvad der også er blevet peget på tidligere her. Såfremt vi stadig væk skal ned-

bringe valutaunderskuddet, er det umuligt at give plads for stigende indkomster i befolkningen. Det er en nødvendighed, som alle regeringer bliver nødt til at tage i betragtning.

Så har man på baggrund af dette med den megen misfornøjelse talt om, at nu måtte tiden være inde for et snarligt valg. Jeg lyttede meget efter, hvor hr. Svend Auken ville finde begrundelsen for, at dette snarlige valg skulle komme, for alt andet her i salen, statsministerens udtalelse og senest hr. Niels Helveg Petersens udtalelse tydede ikke på det. Hr. Svend Auken havde én motivering, og det var den interne uenighed i regeringen. Der må være noget, hr. Svend Auken har misforstået. Hr. Svend Auken må åbenbart have misforstået den klare omstændighed, at det er fire forskellige partier, der er gået i regering og derfor har mange forskellige opfattelser af mange ting, men indtil nu har de været i stand til, også i svære situationer, at lægge hensyn til egne principper og programpunkter til side og bøje sig under nødvendighedens lov. Jeg vil gerne, som også hr. Tørnæs gjorde det, understrege, at der ingen tendens er til, at partierne skulle være mindre tilbøjelige til det nu, end de var ved samarbejdets begyndelse. Snarere må man sige, at så mange gange, som vi allerede har prøvet det indtil nu og set resultaterne af det, så meget mere overbevist er vi om, at det er det, vi bliver nødt til at gøre.

Så har hr. Tørnæs naturligvis også ret i, at der også er én grund til, at et valg i hvert fald ikke vil give nogen løsning på det her, for så vidt jeg kunne forstå den seneste udvikling i debatten her, hvor det radikale venstres leder fik fremtryllet nogle udtalelser – jeg bruger med vilje udtrykket »fremtryllet« – fra SF, der lysende klart viste, hvor hurtigt og nemt dette samarbejde kan etableres, tror jeg, det har lange udsigter. Men skulle der blive mere realitet i dette samarbejde med henblik på et regeringssamarbejde mellem S og SF, er jeg ganske sikker på, at så er spørgsmålet om at få en ny regering skudt langt ud i fremtiden, for jo nærmere man kommer til realiteterne, desto mere vil SF blive nødt til at lade være med at sige sådan nogle ting som dem, der er sagt her i dag. Det er jo ikke svar på nogen ting. Så vil man være nødt til at gå til realiteter, og det vil socialdemokraterne også, og enten vil man